

MUZ

... aan Bed

De gemiddelde student is wel bekend met de Youtube spiraal waarin je je soms bevindt. Meestal resulteert het in dat je om 3 uur 's nachts een filmpje ligt te kijken van een panda die van de glijbaan gaat. Als je zoals ik bent, dan beginnen of eindigen deze spiralen ook vaak in muziekvideo's, zoals bijzondere audities bij the voice, of bijvoorbeeld 2 mensen die samen 1 piano spelen. Het kan haast niet anders of Tjakina Oosting en Marieke van der Heyden kennen dit ook, want zij kwamen op het idee om samen op 1 cello te spelen. Ze waren allebei al professionele cello spelers en gingen de uitdaging aan.

Dit is natuurlijk ontzettend indrukwekkend, zeker voor de mensen die, net als ik, de muzikale capaciteiten van een pinda hebben. Maar deze ambitieuze dames gingen een stukje verder dan YouTube filmpjes maken. Zij treden op in ziekenhuizen! In 2010 richtten ze de stichting "Muziek aan Bed" op, waarbij ze langs ziekenhuizen en zorginstellingen gaan en daar concerten geven.

Ze hebben intussen een team van wel 12 cellisten die optreden voor zieke kinderen, volwassenen en mensen met dementie. Ze hebben een repertoire dat spreid van Bach tot aan "als je van beren leren kan" en kunnen op het moment van het optreden zelf beslissen wat ze spelen. Hiermee kunnen ze kinderen laten lachen met een gek lied, weer even kind laten zijn, en kunnen ze ouderen wat rust geven zodat ze zich kunnen onderdompelen in warme klanken van de cello. De patiënten geven ze hiermee de kans om even gewoon te zijn en niet te hoeven denken aan het constante gevecht dat ze voeren met de ziekte. Met deze insteek zijn ze dan ook welkom op vrijwel alle afdelingen, zelfs op de intensive care!

Het zorgt voor afleiding. Verwondering over de 2 handen op de hals en de 2 stokken die elkaar net niet (of juist grappig genoeg wel) raken. Ze hebben, niet geheel verrassend, een heleboel indrukwekkende verhalen. Zoals deze:

"We speelden voor een meisje van 2 terwijl haar infuus eruit gehaald werd en ze had deze vervelende handeling niet door omdat ze aan het lachen was om het geklop en gezaag op de cello bij het Buurman en Buurman-liedje.

Soms kan het laten raken en zijn wat is. Tranen die mogen vloeien. Tranen die samen mogen vloeien. We speelden voor een zieke moeder en haar dochter die ons teruggaven dat het zo fijn was nu samen eens te kunnen huilen. Dat ze zich gedurende het hele zieketraject allebei constant groot hadden gehouden voor de ander, zonder tranen. Soms kan het aanleiding zijn tot leuke gesprekken met ons of kamergenoten die ontstaan door bepaalde muziek, over muziek of herinneringen."

- Muziek aan Bed

Foto: Anke Teunissen

Tekst: Manon Werst
Lay-out: Floor Baas